PEONY

5

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายสิ

악역의 엔딩은 죽음뿐

Gwon Gyeoeul เขียน | อักษราภัค แปล

PEONY

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น

(Side Story)

เล่ม 5

악역의 엔딩은 죽음뿐

Gwon Gyeoeul
เขียน

อักษราภัค
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 5
악역의 엔딩은 죽음뿐

PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com **@amarinbooks** **PEONY Publishing**

Villains Are Destined to Die
Copyright © Gwon Gyeoeul 2019 / D&C MEDIA
All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.
This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5945-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระรินี อุทกะพันธุ์ ปัญจจุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์
บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาดล • บรรณาธิการต้นฉบับ ปราณปริยา ไตรวิลาสกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เชยกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภักตร์วิลัย
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒนี บัวละออ

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 5
악역의 엔딩은 죽음뿐

PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com **@amarinbooks** **PEONY Publishing**

Villains Are Destined to Die
Copyright © Gwon Gyeoeul 2019 / D&C MEDIA
All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.
This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Gwon Gyeoeul.
เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 5 / Gwon Gyeoeul: เขียน; อักษราภัค: แปล จาก 악역의 엔딩은 죽음뿐.–
กรุงเทพฯ: พีโอนี อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.
(4), 352 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. อักษราภัค, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ก5ป7 ล.5 DDC 895.1352
ISBN 978-616-18-5771-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์
บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาดล • บรรณาธิการต้นฉบับ ปราณปริยา ไตรวิลาสกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เชยกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภักตร์วิลัย
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒนี บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย - จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 465 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สีหมึกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบกับการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

แม้ว่า 'เกมโปรเจ็กต์รักฉบับคุณหนู' จะจบลงไปแล้ว แต่เมื่อนางเอกของเราเลือกจะอยู่ที่โลกแห่งนี้ เรื่องราวระหว่าง 'เพเนโลเป เอคคาร์ต' เลดี้หนึ่งเดียวแห่งตระกูลดยุก กับ 'คัลลิสโต เรกูลุส' พระเอกเจ้าของด่าน 'รัชทายาทสีเลือด' ที่ไม่มีระบบเกมคอยควบคุมจึงยังคงดำเนินต่อไป

เส้นทางความรักที่มีความขัดแย้งระหว่างจักรพรรดิองค์ใหม่กับเลดี้ผู้มีความฝันจะเป็นอย่างไร ไปติดตามกันต่อได้ใน Side Story ของ *เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 5* กันเลยค่ะ

Side Story I

จักรวรรดิ ยังคงวุ่นวายอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

มีทั้งการไล่ล่าพวกเรย์ลาที่ยังเหลือรอดและหนีกระจัดกระจายไปซ่อนตัวกันอยู่ทั่วทุกที่ ทั้งสืบหากลุ่มกบฏซึ่งเงียบหายไป ในขณะเดียวกันก็ต้องบูรณะซ่อมแซมพระราชวังและปราสาทให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิม

ยิ่งไปกว่านั้น คัลลิสโตผู้ได้รับอำนาจสิทธิ์ขาดทั้งหมดเพราะการจากไปอย่างกะทันหันขององค์จักรพรรดิ ยังต้องลุกขึ้นมาก่อนที่ร่างกายจะหายกลับมาเป็นปกติดี

ว่ากันตามจริง ฉันยังไม่เห็นเขาแต่งตัวเต็มยศอย่างในภาพประกอบซึ่งปรากฏขึ้นทันทีหลังเกมจบเลยด้วยซ้ำ เพราะเขายุ่งจนแม้แต่งานราชาภิเษกก็ยังต้องเลื่อนแล้วเลื่อนอีก

แต่แม้จะอ่อนระโหยโรยแรงเพียงใด ชายหนุ่มก็ยังแวะมาหาฉันที่ห้องทุกคืนจนทำให้รู้สึกแปลกอยู่บ่อย ๆ

“ให้ไปอยู่ในสนามรบยังสบายใจเสียกว่า”

“ฝ่าบาท”

ฉันเงยหน้าจากหนังสือที่อ่านอยู่ด้วยความตกใจ เมื่อเขาโผล่มาแบบไม่ให้สุ้มให้เสียง

คัลลิสโตเดินโงนเงนเข้ามาอย่างเหนื่อยล้าแล้วทรุดนั่งบนโซฟาจนดูเหมือนนอนแอ้งแม้ง สีหน้าเขาดูไม่ดีเอาเสียเลย เห็นแบบนั้นฉันจึงรีบ

ลุกขึ้นทันที

“รับชาไหมเพคะ พระโอสถล่ะ”

“ช่างเถอะ มานี่มา”

คัลลิสโตโอดครวญเป็นตาเฒ่า ก่อนจะเหลือบนัยน์ตาแดงฉานมามองฉันแล้วตบที่ว่างข้างตัวแปะ ๆ ฉันซึ่งกำลังจะออกไปเรียกมหาดเล็กจึงหยุดชะงักแล้วยอมเดินไปหาเขาแต่โดยดี

ทันทีที่นั่งลงบนโซฟา คัลลิสโตก็เอนหัวมาพิงไหล่ฉัน เขาฝังใบหน้าลงใกล้กระดูกไหปลาร้าแล้วสูดลมหายใจเข้าไปเฮือกใหญ่ราวกับต้องการจะสูดดมกลิ่นกาย แล้วจึงพึมพำออกมา

“อา...แบบนี้ค่อยต่อชีวิตหน่อย”

หลังจากตายแล้วฟื้นเขาทำแบบนี้บ่อยจนฉันไม่รู้สึกเคอะเขินอะไรอีกแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือใบหน้าที่ยังซีดเซียวอย่างเห็นได้ชัดของเจ้าตัวต่างหาก

“...การรักษาเป็นไปด้วยดีใช่ไหมเพคะ”

ฉันยกมือขึ้นลูบแก้มชายหนุ่มด้วยความสงสาร เขี้ยวมังกรทองเพียงแค่ให้ชีวิตเขาอย่างที่เคยพูดเท่านั้น ไม่ได้ช่วยฟื้นฟูให้ร่างกายคัลลิสโตกลับมาแข็งแรงดังเดิมแต่อย่างใด

รางวัลเควสต์สุดท้ายมีแค่นี้เนี่ยนะ เกมบ้าเอ๊ย!

ด้วยเหตุนี้เอง ฉันถึงยังนึกค่อนขอดเจ้าเกมเฮงซวยนี่จนหยดสุดท้าย

บาดแผลที่เจือไปด้วยคำสาปแช่งของเรย์ลาผู้ชั่วร้ายย่อมไม่มีทางรักษาได้โดยง่าย กระทั่งเรียกจอมเวทจากประเทศอันไกลโพ้นมาล้างแผลก็แล้วทว่าบาดแผลดำปี๋ซึ่งยังไม่หายดีใต้ร่มผ้าก็ยังต้องพันผ้าพันแผลไว้อย่างแน่นหนา

พอคิดถึงตอนที่เขายังนอนหลับตาไม่ได้สติ ใจมันก็พลอยร่วงไปอยู่ตาตุ่ม ฉันพยายามข่มความรู้สึกสั่นไหวข้างในเอาไว้แล้วพูดออกไป

“ห้ามอ้างว่ายุ่งแล้วไล่หมอกลับนะเพคะ ฝ่าบาท เปลี่ยนผ้าพันแผลให้ตรงเวลาด้วย”

ใจฉันอยากพูดว่า ‘ถ้าเหนื่อยนักก็พักบ้าง’ จะแย่ แต่ก็พูดออกไปไม่ได้เพราะฉันรู้ดีว่าเขาพยายามมากแค่ไหนเพื่อไม่ให้ถูกจับผิดในเวลาที่กำลังจะ

ก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์แบบนี้

คัลลิสโตแย้มยิ้มอ่อนโยนตอบรับน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยของฉันก่อนจะลืมตาขึ้น

"...ข้าก็อยากทำเช่นนั้น แต่พวกปีศาจร้ายอย่างพ่อของเลดี้คงไม่ปล่อยข้าไว้เฉย ๆ แน่"

น้ำเสียงเรียบเฉยของเขาทำเอาฉันขมวดคิ้ว

"ปากหนอปาก ไปเรียกดยุกว่าปีศาจได้อย่างไรกันเพคะ หากใครมาได้ยินเข้าล่ะ"

"ได้ยินก็ช่างสิ"

คงไม่ดีแน่ หากมีข่าวลือแพร่สะพัดไปว่าจักรพรรดิพระองค์ใหม่ซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ ทรงเรียกดยุกและเหล่าขุนนางผู้ซื่อสัตย์ทั้งหลายว่า 'ปีศาจร้าย'

ทว่าคัลลิสโตกลับเริ่มพูดจาเผ็ดร้อนราวกับว่าเขาไม่ได้สนใจเรื่องหยุมหยิมพวกนี้เลยสักนิด

"เลดี้รู้ไหมว่าพวกขุนนางที่เก่งแต่พูดปาว ๆ ว่ามันคืองานที่ข้าต้องทำนี่น่ารำคาญขนาดไหน ลองถ้าอยู่ในสนามรบละก็ ข้าคงมีสารพัดวิธีมาทำให้เจ้าพวกนั้นหุบปากไปแล้ว"

"หรือต่อให้ฝ่าบาทเอาวิธีพวกนั้นมาใช้จริง ก็อย่าให้มาถึงหูหม่อมฉันแล้วกันเพคะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว"

ฉันกำชับคัลลิสโตที่มีความเป็นไปได้ว่าจะทำอย่างที่พูดจริง ๆ และเขาก็ดันคุยโวกลับมาทันที เล่นเอาฉันต้องเหลือบตาไปมองด้วยความฉงน

"แน่นอนหรือเพคะ แต่เมื่อเช้าเซดริกยังมาขอให้หม่อมฉันเอาดาบของฝ่าบาทไปซ่อนอยู่เลยนะเพคะ"

"อะไรนะ เมื่อไหร่กัน ตอนข้าอาบน้ำอยู่รึ"

คัลลิสโตยืดตัวตรงทันทีจากที่ซบไหล่ฉันอยู่ ราวกับว่าเขาไม่รู้เรื่องจริง ๆ

"เซดริก พอตเตอร์ เจ้าพังพอนเหลี่ยมจัด! มิน่า ข้าถึงหาดาบไม่เจอสักที เลดี้เอาไปซ่อนไว้ที่ไหน"

ท่าทางที่หันมาคาดคั้นกันเหมือนจะขอดาบไปให้ได้เดี๋ยวนี้ทำเอาฉัน

หมดคำจะพูด

“แล้วจะทรงพกดาบเข้าห้องประชุมไปทำไมเพคะ”

“พวกกบฏอาจจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักที่ในพระราชวังก็ได้นี่”

คัลลิสโตตอบหน้าตาบึ้งตึง

ให้ตาย ตั้งใจจะไล่หาแล้วกำจัดให้เรียบชัด ๆ

ข่าวที่ว่าตระกูลซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับจักรพรรดินีและมาร์ควิสเอลเลน แม้จะเกี่ยวแค่เพียงน้อยนิด อาจถูกฆ่าล้างโคตรนั้นไม่ได้เกินจริงเลย

มันเหลวไหลเสียจนฉันคิดจะโต้กลับ แต่แล้วก็ต้องเงียบลงไปอีกครั้ง เพราะเมื่อเห็นสันกรามซึ่งคมกริบขึ้นจากน้ำหนักที่ลดลง ฉันกลับไม่รู้สึกอยากจะพูดว่า ‘ไม่ชอบ’ ออกไปเหมือนอย่างเคย

เฮ้อ ซูบจะตายแล้วเนี่ย...

ฉันคร่ำครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา ก่อนจะถอนหายใจสั้น ๆ แล้วพึมพำเสียงเบา

“...พระพักตร์ซูบมากเลยเพคะ”

ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ยังเป็นห่วงคนรักที่กำลังเจ็บป่วย แต่กลับโดนงานรุมเร้าเสียจนหมดแรงอยู่ดี...ไม่สิ ที่จริงต้องบอกว่าฉันทั้งหงุดหงิดและทุกข์ใจอย่างแสนสาหัสเลยต่างหาก

“ฝ่าบาทไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ตลอดก็ได้ กลับห้องไปพักผ่อนเอาแรงบ้างเถอะเพคะ”

“ไม่เอา”

แม้จะโดนฉันว่า แต่คัลลิสโตก็ยังส่ายหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

“หากเลดี้หนีไปตอนที่ข้าหลับอยู่เล่าจะทำอย่างไร”

“แล้วหม่อมฉันจะไปไหนล่ะเพคะ”

“ไปไหนก็ได้”

เถียงกันกี่ครั้งก็ไร้ประโยชน์ทุกครั้ง หลังฟื้นขึ้นมาคัลลิสโตก็มักจะยึดติดกับการที่ฉันไม่อยู่จนน่าแปลก หลักฐานก็คือการที่ฉันไม่สามารถออกไปจากพระราชวังได้เลยแม้แต่ก้าวเดียวหลังจากที่อีวอนน์ตายไป

และที่ดยุกคอยกวนใจเขาทุกครั้งที่มีการประชุม ก็อาจเป็นการประท้วงให้เขายอมส่งฉันกลับบ้านอยู่กลาย ๆ ก็เป็นได้

ฉันอุตส่าห์ทิ้งร่างที่เป็นมะเร็งมาก็เพราะนาย แล้วฉันจะมีหน้าหนีไปไหนได้อีกเล่า ตาบ้าเอ๊ย!

บางครั้งฉันก็อึดอัดจนอยากตะโกนอัดหน้าหมอนี่ แต่ที่ไม่ทำก็เพราะปลายนิ้วของคัลลิสโตที่คอยสัมผัสเพื่อยืนยันการมีอยู่ของฉันยังสั่นไม่หาย

“หากหม่อมฉันจะไป ก็คงไปตั้งแต่ที่ฝ่าบาททรงง่วนอยู่กับงานแล้วเพคะ ทำไมหม่อมฉันต้องแอบหนีไปตอนกลางคืนมืด ๆ ให้มันลำบากตัวเองด้วย”

ฉันจับมือเขา พลางพูดอย่างเฉยชา

“...จริงด้วย ปัดโธ่เว้ย”

คัลลิสโตสบถออกมาเบา ๆ ราวกับคิดไม่ถึงเรื่องพวกนี้ทั้งที่ตัวเองพยายามจะตามจับฉันแทบตาย แต่พอฉันหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ เขาก็รีบพูดทันที

“ข้าย้ายห้องทำงานมาที่นี่ให้หมดเลยดีไหม ไม่สิ หรือจะลาออกจากตำแหน่งแล้วเราไปเที่ยวกันดี ครั้งก่อนเลดี้บอกว่าอยากไปเที่ยวต่างประเทศไม่ใช่หรือ ถ้าไปเที่ยวประเทศใกล้ ๆ กันสักพัก...”

“ฝ่าบาท”

ฉันค่อย ๆ ดึงมือที่จับกันอยู่เข้าหาตัว แล้วแตะริมฝีปากลงไปบนนิ้วมือที่ยังคงสั่นอยู่เป็นระยะอย่างแผ่วเบา

“หม่อมฉันจะไม่ไปไหนทั้งนั้นเพคะ”

เขาหยุดสั่นเมื่อลมหายใจอบอุ่นรินรดลงระหว่างนิ้ว

“...ที่สำคัญ ฝ่าบาทเคยตรัสว่าจะตามหม่อมฉันไปทุกที่ไม่ว่าหม่อมฉันจะอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือเพคะ หรือฝ่าบาทเพียงตรัสไปอย่างนั้นเอง?”

ฉันเหลือบตาขึ้นมองเขาอย่างเฉยชาทั้งที่ยังอยู่ในท่าเดิม คัลลิสโตจ้องมองฉันเงียบ ๆ ไม่แม้แต่จะกะพริบตา ก่อนจะเปล่งเสียงออกมาราวกับกลั้นหายใจไว้เป็นเวลานาน

“...เปล่า”

“...”

“ข้าต้องไล่ตามเลดี้ไปจนสุดขุมนรกอยู่แล้ว”

นัยน์ตาคมสะท้อนแสงจันทร์ที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างเป็นประกายแดงฉานท่ามกลางความมืดมิด ดูละม้ายคล้ายแววตาของนักล่าก็ไม่ปาน

ทำแบบนั้นมัน...

แววตาหมายมาดทำให้ฉันรู้สึกเย็นวาบจนสะบัดมือที่จับกันไว้ออก แต่คัลลิสโตกลับจับมือฉันเสียแน่น แถมยังรั้นเอาหัวเอนมาซบไหล่ฉันอีกหน

“หม่อมฉันหนักเพคะ!” แต่บ่นไปก็ป่วยการเปล่า ๆ มือใหญ่หยาบกร้านค่อย ๆ ลูบมือฉันเบา ๆ ผิดกับนิสัยของเจ้าตัว เขาเอ่ยปากถาม

“วันนี้ทำอะไรบ้างล่ะ”

“อืม ก็แค่...”

ฉันลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบออกไปตามจริง อย่างไรเสียเขาคงแค่ถามไปอย่างนั้น ทั้งที่คอยดูกิจวัตรประจำวันของฉันผ่านเชดริกอยู่แล้วนั่นละ

“เข้าร่วมประชุมกับเหล่าจอมเวทหลวงเพคะ”

“...เรื่องย้ายสมบัติจากหมู่เกาะอาร์คีน่ามาที่นี่สินะ”

ว่าแล้วเชียว เขาถามทั้งที่รู้อยู่ก่อนแล้ว ฉันไม่ตอบเมื่อเห็นปฏิกิริยาแบบนั้นของคัลลิสโต แต่ใช่ว่าฉันจะไม่เข้าใจเหตุผลที่เขาหงุดหงิดเสียเมื่อไหร่

เพราะสมบัติที่เหล่าจอมเวทร่วมใจกันนำมาในวันนี้คือ ซาก ‘กระจกแห่งความสัตย์จริง’ ที่แตกไปแล้วอย่างไรล่ะ

“คู่หมั้นตัวเองทำงานเหนื่อยสายตัวแทบขาด ดันเอาแต่คิดจะช่วยคนอื่นอยู่ได้”

และแล้วน้ำเสียงดื้อด้านก็ดังขึ้นอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด ฉันตอบกลับเสียงเรียบ

“หม่อมฉันต้องช่วยชีวิตผู้คนนี่เพคะ”

“ก็ให้พวกจอมเวททำแทนไปสิ”

“คนที่เคยเห็นกระจกแห่งความสัตย์จริงในสภาพสมบูรณ์มีแค่หม่อมฉันคนเดียว แล้วจะให้ทำอย่างไรได้ล่ะเพคะ ที่สำคัญ ท่านมาร์ควิสเบอร์ดันดีก็เป็นบุคลากรคุณภาพที่มีส่วนช่วยในการบริหารบ้านเมืองด้วย”

โลกที่อีวอนน์ตายและเกมได้จบลงแล้ว ฉันไม่รู้เลยว่าจากนี้จะเกิดอะไร

ขึ้นอีกบ้าง

ฉันเองก็รู้สึกผิดที่ต้องพูดแบบนี้กับวินเทอร์ แต่คนที่มีทักษะเกี่ยวกับเวทมนตร์ที่โดดเด่นอย่างเขาจะกลายเป็นกำลังสนับสนุนอันแข็งแกร่งให้คัลลิสโตผู้ซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นเป็นองค์จักรพรรดิในภายภาคหน้า แน่นอนว่าในกรณีที่เขายังมีชีวิตอยู่น่ะนะ

"บุคลากรคุณภาพน่ะ ตายโหงไปแล้วมั้ง"

คัลลิสโตพูดจาเหลวไหลไร้สาระเป็นเด็กประถม ไม่ได้รับรู้ถึงความคิดลึกซึ้งของฉันสักนิด

"เลิกพระทัยแคบแล้วหัดมีพระทัยโอบอ้อมอารีในฐานะจักรพรรดิองค์ถัดไปหน่อยเพคะ ถ้าไม่ใช่เพราะท่านมาร์ควิส เราสองคนอาจโดนจับปิ้งคู่กันจนกลายเป็นอาหารมังกรไปแล้วก็ได้ ทรงลืมแล้วหรือเพคะ"

"อะไรนะ ใจแคบ? เฮอะ"

คัลลิสโตแค่นหัวเราะออกมาเสียงดังกับคำพูดฉัน ก่อนจะรัวคำพูดออกมาไม่หยุด

"จริงสิ กุหลาบนั่น เลดี้ไปได้มันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนเลดี้หนีออกจากคฤหาสน์ดยุก ข้าไม่ใช่คนแรกที่ไปหาเลดี้หรอกรึ"

"ระ...เรื่องนั้น..."

ฉันพูดไม่ออกไปทันใด คัลลิสโตยังไม่รู้ว่าตอนที่ฉันรีบออกมาจากคฤหาสน์เพื่อหนีอีวอนน์ที่เพิ่งยอมเผยตัวตนนั้น ฉันไปหาวินเทอร์ก่อน

"น่าสงสัยชะมัด"

จู่ ๆ คัลลิสโตที่นั่งพิงไหล่ฉันอยู่ก็เงยหน้าขึ้น แล้วหรี่ตามองสำรวจใบหน้าฉันอย่างละเอียด

ฉันสะดุ้งแล้วเสหลบตา ฉันรู้สึกทุกครั้งว่าเซนส์ของเขานี่มันเหมือนผีไม่มีผิดเลย ลองถ้าหมอนี่รู้ว่าวินเทอร์บอกชอบฉันละก็ นอกจากจะห้ามฉันช่วยวินเทอร์แล้ว คงจะทำให้ซากกระจกที่แตกอยู่แล้วกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยยิ่งกว่าเดิมด้วยแน่ ๆ

"สะ...สงสัยอะไรกันเพคะ หม่อมฉันก็ทูลไปหมดแล้วนี่นา ท่านมาร์ควิสย้อนเวลากลับมาเพื่อไม่ให้โลกถูกทำลายอย่างไรล่ะเพคะ..."

นอกจากเรื่องระบบเกม ฉันได้อธิบายทุกอย่างให้คัลลิสโตฟังคร่าว ๆ

แล้ว ทว่าดวงตาที่หรี่ลงนั้นกลับไม่มีวี่แววว่าจะกลับไปอยู่ในสภาพเดิมเลย ฉันพูดเสริมขณะทอดสายตามองภูเขาไกลออกไป

"...หม่อมฉันก็แค่ตอบแทนบุญคุณเขาเพคะ"

"แถมยังช่วยกันปกปิดเรื่องที่จอมเวทผีสิงเท้าเปล่าในถ้ำคนนั้นคือคนเดียวกับมาร์ควิสเบอร์ดันดีด้วยสินะ"

"ตอนนั้น...ทุกอย่างย่อมมีเหตุผลของมันน่ะเพคะ"

"จะว่าไป วันฉลองบรรลุนิติภาวะของเลดี้ สร้อยคอพลังเวทพิลึกพิลั่นนั่นก็เป็นของที่เจ้านั่นให้เหมือนกันนี่ ทำไมเจ้านั่นถึงชอบเอาของหยาบคายพรรค์นั้นมาให้เลดี้อยู่ได้..."

"พอ...พอสักที! ฝ่าบาท หม่อมฉันเหนื่อยแล้วเพคะ หม่อมฉันต้องนอนแล้ว"

ฉันรีบลุกขึ้นทันทีเพื่อปิดปากช่างจ้อของคัลลิสโตที่ชักจะถลำลึกลงไปทุกที

"ฝ่าบาทเองก็กลับไปสรงน้ำแล้วเข้าบรรทมเถอะเพคะ นี่ดึกมากแล้ว พรุ่งนี้ยังมีการสอบสวนแต่เช้าอีกไม่ใช่หรือ"

โชคดีที่ห้องนอนเขาอยู่ไม่ไกลจากห้องพักฉันมากนัก

แต่แม้เจ้าของห้องจะออกปากไล่ คัลลิสโตก็ยังไม่ยอมขยับไปไหน ฉันจึงออกไปก่อนและทิ้งเขาไว้ข้างหลัง ทันใดนั้น

"เพเนโลเป เอคคาร์ต"

เขาเรียกฉันด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง ฉันหันหลังกลับไปมองอีกครั้งด้วยความตกใจ คัลลิสโตยังนั่งเหม่อแหงนหน้ามองฉันอยู่บนโซฟาเช่นเดิม

"ข้าเจ็บ"

"...อะไรนะเพคะ ตรงไหนเพคะ หรือว่าแผลจะ..." *เปิดอีกแล้ว?*

ฉันรีบยื่นมือไปหมายจะสำรวจดูร่างกายเขา แต่แล้วฝ่ามือร้อนผ่าวก็เข้ามาจับข้อมือฉันไว้อย่างไม่ทันตั้งตัว คัลลิสโตดึงมือข้างนั้นไปวางแนบแก้มตัวเอง

"ข้าเจ็บจนกระดิกนิ้วไม่ได้ ไม่มีแม้แต่แรงจะถอดเสื้อด้วยซ้ำ"

"..."

"ดูท่าวันนี้เลดี้คงต้องช่วยข้าอาบน้ำแล้วละ"

เราสบตากัน ฉันค่อย ๆ ปิดปากลงทั้งที่มือก็ยังถูกเขาจับไว้

“เลดี้บอกให้ข้าหุบปากแล้วอาบน้ำไม่ใช่หรือ”

องค์รัชทายาทยักไหล่ทำหน้าตาย ผู้ชายเซนส์ดีแถมยังหูตาไวแบบเขานี่ละฉลาดนัก เพราะเขามองออกอย่างทะลุปรุโปร่งว่าถ้าทำตัวเจ้าเล่ห์แบบนี้ฉันจะไปไหนไม่รอด

และคงเป็นเพราะนัยน์ตาแดงฉาน ใบหน้าฉันที่สะท้อนอยู่ในนั้นจึงค่อย ๆ แดงเรื่อขึ้นทีละน้อย ฉันเอ่ยตอบเสียงเบา

“...เข้าใจแล้วเพคะ”

เช้าวันรุ่งขึ้น สุดท้ายแล้วคัลลิสโตก็ต้องออกไปจากตำหนักโดยไร้ดาบคู่กาย

หลังอยู่ส่งเขาออกไปทำงานอย่างลำบากยากเย็น ฉันก็หลับเป็นตายไปอีกครั้ง จนเมื่อถึงเวลาบ่ายคล้อยจึงได้ลากสังขารเดินไปยังสถานที่บูรณะซ่อมแซมสมบัติอย่างเชื่องช้า

จริงอยู่ที่นอกจากฉันแล้วก็ยังมีคนมากความสามารถและโดดเด่นอยู่อีกมากอย่างที่คัลลิสโตเคยพูด แต่ครั้นจะให้ฉันวางมือแล้วคอยดูอยู่เฉย ๆ มันก็ยังมากเกินไปอยู่ดี เพราะพ่อตัวดีทำให้ฉันไม่ได้กลับคฤหาสน์ดยุกแล้วยังทำให้ฉันไม่มีอะไรทำในพระราชวังอีก

ไม่ว่าวินเทอร์จะเป็นหรือตาย ฉันก็ต้องได้เห็นด้วยตาตัวเอง

มันอาจจะฟังดูเย็นชาสำหรับเขา แต่ความจริงแล้วฉันเองก็ยังกลัวว่าอีวอนน์ที่ฉันคิดว่าตายไปแล้วจะมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง ทำให้วินเทอร์ผู้ถูกผูกมัดอยู่กับกาล-อวกาศ[1] ต้องย้อนเวลากลับไปอีกหน ฉันกลัวว่าเรื่องราวน่าประหวั่นพรั่นพรึงทั้งหมดจะเกิดขึ้นซ้ำรอยเดิม

หน้าต่างเควสต์ไม่เคยโผล่ขึ้นมาอีกเลยตั้งแต่จบเกม ไหนจะเรื่องศพของอิคลิสที่ยังหาไม่เจอ และวินเทอร์ที่ยังไม่กลับมาอีก ไม่มีอะไรชัดเจนเลยสักอย่างเดียว

---

[1] ทฤษฎีสัมพัทธภาพของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ได้แสดงให้เห็นว่า เวลาไม่ได้มีอิสระในตัวมันเองอย่างที่เคยเข้าใจกันมานาน เวลาไม่ได้แยกตัวต่างหากออกจากอวกาศ หากเวลารวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับอวกาศ ทั้งสองรวมอยู่ด้วยกันเป็น “กาล-อวกาศ” (Space-Time)

“...อ๊ะ นั่น ตรงกลางน่ะค่ะ”

ระหว่างที่กำลังใจลอยคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย ฉันก็พบของตกแต่งกระจกแห่งความสัตย์จริงซึ่งกระเด็นไปอยู่ผิดที่ผิดทาง จึงรีบเอ่ยปากทันที

“ไม่ใช่ตรงนั้นค่ะ ซ้ายอีกหน่อย ตรงส่วนที่ต่อกันมีอะไรเปื้อนอยู่เยอะเลย ช่วยเอาออกหน่อยนะคะ”

“โอ้! คะ...ครับ!”

จอมเวทหนุ่มหยิบพู่กันที่ถูกวางทิ้งไว้ขึ้นมาหน้าตาเหลอหลา คงเพราะความกดดันจากเรื่องเรย์ลา ตอนนี้ผู้ที่สนใจค้นคว้าทางด้านโบราณคดีในจักรวรรดิจึงน้อยมากอย่างไม่น่าเชื่อ

โอย...นี่ฉันตั้งใจแค่จะมาดูว่าทุกอย่างเป็นไปด้วยดีไหมเท่านั้นเองนะ

พอเห็นท่าทางเงอะงะไม่ระมัดระวังเวลาจัดการกับวัตถุโบราณที่อาจแตกสลายได้ทุกเมื่อหากหยิบขึ้นมาแบบไม่ถูกวิธี ฉันก็ทนยืนมองอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ สุดท้ายก็ต้องถกแขนเสื้อทั้งสองแล้วเข้าไปข้องเกี่ยวอยู่หลายครั้งหลายหน จนในที่สุดสถานที่บูรณะ ‘กระจกแห่งความสัตย์จริง’ ก็ค่อย ๆ เข้ามาอยู่ในการควบคุมของฉันทีละนิด

“จำได้หมดเลยหรือคะ”

ตอนนั้นเอง น้ำเสียงร่าเริงก็ดังไปทั่วทั้งไซต์งาน

“มารีแอนน์!”

ฉันต้อนรับหญิงสาวด้วยความยินดี ‘มารีแอนน์ เทอร์รอสซี’ เธอคืออาจารย์วิชาโบราณคดีเพียงหนึ่งเดียวในวิทยาลัยหลวง

“เพราะเลดี้แท้ ๆ เลยนะคะ งานถึงได้เดินหน้าผ่านฉลุยแบบนี้ ไม่อย่างนั้นถึงจะผ่านมาเดือนนึงแล้ว ตอนนี้เราก็คงยังประชุมกันไม่เลิกว่าของตกแต่งนั่นต้องอยู่ตรงไหน”

ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ

มารีแอนน์อาจจะช่างพูดไปสักนิด แต่ก็สามารถพูดคุยประสานงานกับเหล่าคนที่ไม่รู้เรื่องรู้ราว และได้แต่นำชิ้นส่วนต่าง ๆ มารวมกันแล้วเชื่อมพวกมันเข้าหากันใหม่ด้วยเวทประสาน

เหล่าจอมเวทเป็นพวกเถรตรง เชื่ออะไรแค่อย่างเดียว ตอนที่พวกเขาต่างรามือเพราะไม่มีวิธีค้นหาว่าวินเทอร์ถูกกักขังอยู่ที่ไหนนั้น ก็ได้มารีแอนน์

นี่แหละเป็นคนแนะนำให้ลองบูรณะกระจกแห่งความสัตย์จริงที่แตกไปแล้วขึ้นมาใหม่ จากคำให้การของฉันซึ่งเห็น 'กระจกแห่งความสัตย์จริงในสภาพสมบูรณ์' ตอนเจอกับวินเทอร์

ที่จริงฉันก็ยังเคลือบแคลงกับคำแนะนำนี้อยู่ แต่ด้วยความที่ตัวเองอยู่ในสถานะหมาจนตรอก พอมีโอกาสแบบนี้เข้ามาก็เลยต้องคว้าเอาไว้ก่อน

เพราะฉันไม่อาจปล่อยให้เขาโดนไฟคลอกตายไปจนชั่วนิรันดร์...

งานบูรณะก็เปรียบเหมือนกับการประกอบตัวต่อชิ้นใหญ่เข้าด้วยกัน ซึ่งฉันเองก็พยายามนึกภาพกระจกก่อนที่มันจะแตกเพื่อจะได้ช่วยพวกเขา

"สันนิษฐานว่าอายุน่าจะมากกว่าสามพันปี...แต่สภาพนี่ยังนับว่าดีอยู่เลยนะคะ ดีจนข้าไม่เข้าใจว่ามันแตกได้อย่างไร"

มารีแอนน์ทำสีหน้ายินดีเมื่อเห็นกรอบกระจกที่ถูกต่อเข้าด้วยกันคร่าว ๆ ฉันนั่งย่อมานานจนเมื่อยไปหมด จึงลุกขึ้นแล้วค่อยตอบกลับไป

"คงเพราะอยู่ในตัวอาคารที่ลมพัดเข้าไปไม่ถึงน่ะค่ะ"

"ต่อให้ตัดเรื่องนั้นออกไป ก็แทบจะไม่มีร่องรอยสึกกร่อนเลยนะคะ หรือว่า...จะมีพลังเวทโบราณลงไว้กัน"

หญิงสาวพูดอย่างประหลาดใจขณะลูบมือไปตามทองสัมฤทธิ์ที่ประกอบกันจนเป็นกรอบกระจก แม้จะแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่เมื่อพิจารณาจากการที่มันยืนหยัดผ่านกาลเวลามานานแสนนานแล้ว นับว่าสมบัติชิ้นนี้มีสภาพสมบูรณ์มากทีเดียว

ก็ต้องดีอยู่แล้วละ ในเมื่อฉันต้องเจียดเงินมาจ่ายค่าตอบแทนมหาโหดจนเข้าเนื้อขนาดนั้น

ฉันพยายามอดทนไม่ให้ถ้อยคำแดกดันหลุดออกมาจากปาก

"หากเป็นเช่นนี้ อีกไม่กี่วันก็คงจะเสร็จแล้วละค่ะ"

มารีแอนน์พูดขณะหันมาขยิบตาให้ ฉันซึ่งเข้าใจความหมายของท่าทางนั้นจึงรีบออกปากถามด้วยความตกใจ

"หาชิ้นส่วนกระจกเจอหมดทุกชิ้นแล้วหรือคะ"

"แน่นอนค่ะ"

หญิงสาวหยิบกล่องใบหนึ่งที่เธอซ่อนไว้ออกมาคล้ายกำลังจะให้ของขวัญเซอร์ไพรส์ เมื่อเปิดกล่องออกก็พบกับชิ้นส่วนกระจกเก่า ๆ หลายชิ้นที่ส่วนหนึ่ง

ของพวกมันโดนเผาจนไหม้เกรียมเป็นสีดำถูกวางเรียงไว้ด้วยกันอย่างเรียบร้อย การค้นหาพวกมันต้องใช้ความพยายามอย่างมาก เพราะมีหลายชิ้นส่วนร่วงตกลงไปใต้หอคอยพร้อมอีวอนน์

ข้าง ๆ กันนั้นมีกระจกขนาดพกพาและไม้กายสิทธิ์ขนาดไม่สั้นไม่ยาวอันแสนคุ้นเคยอยู่ด้วย พวกมันคือบรรดาชิ้นส่วนกระจกที่ฉันทำแตกอีกครั้งระหว่างสู้กับอีวอนน์บนยอดหอคอยและไม้กายสิทธิ์ของฉันเอง

ฉันทำเมินไม่สนใจมัน แล้วเริ่มนับจำนวนชิ้นส่วนกระจกอย่างรวดเร็ว

“เฮ้อ...”

ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอกเมื่อนับจนแน่ใจแล้วว่ามีครบสิบห้าชิ้น พอได้มองชิ้นส่วนกระจกทั้งสิบห้าชิ้นที่กลับมาอยู่ในมือตัวเองอีกครั้ง มันก็พาให้รู้สึกแปลกพิลึก

ที่ผ่านมาฉันต้องลำบากแทบตายเพราะมัวแต่จะซ่อนชิ้นนึงในนี้เนี่ยนะ...

แต่พอมาคิดดูอีกที ที่วินเทอร์ต้องตกอยู่ในสภาพแบบนั้น ทั้งหมดมันก็เป็นเพราะชิ้นส่วนนี้เพียงชิ้นเดียวเหมือนกันไม่ใช่เหรอ

ฉันพยายามข่มความว้าวุ่นใจเอาไว้แล้วรีบเอาคีมหนีบชิ้นหนึ่งในนั้นขึ้นมา มารีแอนน์ผู้ละเอียดรอบคอบได้กำจัดสิ่งปนเปื้อนบนกระจกออกไปเรียบร้อยแล้ว ฉันจึงไม่จำเป็นต้องจัดการอะไรอีก

ฉันถือมันไว้แล้วย่อตัวลงหน้ากรอบกระจกทันที ก่อนจะนำชิ้นส่วนดังกล่าววางลงไปบนจุดที่ยังว่างอยู่เงียบ ๆ

อาจเพราะเคยประหม่ามานับครั้งไม่ถ้วนเวลามองดูอีวอนน์ถือมันไว้ในมือ ฉันจึงสามารถวางชิ้นส่วนกระจกทั้งสิบห้าชิ้นลงไปตรงจุดที่ยังว่างจนหมดโดยไม่ผิดพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

มุมกระจกที่เคยว่างเปล่าราวกับโดนหนูแทะค่อย ๆ ถูกเติมเต็มด้วยชิ้นส่วนทีละชิ้น ทว่ามันกลับไม่เปล่งแสงสีฟ้าสุดพิศวงออกมา ผิดกับในอดีตที่ฉันเคยกลัวจนอกสั่นขวัญหายว่ากระจกจะถูกประกอบเข้าด้วยกันจนสมบูรณ์

“เรียบร้อย...”

ตอนนั้นเองความตึงเครียดถึงได้มลายหายไปจนหมด ฉันถอนหายใจหลังจากทนเก็บไว้มาตลอด และวางคีมที่กำแน่นราวกับจะให้มันทิ่มเข้าไปใน

ฝ่ามือลง

"ว่าแล้ว...! เลดี้นี่มีพรสวรรค์จริง ๆ นะคะ!"

มารีแอนน์พูดชมขึ้นเบา ๆ ขณะมองดูกระจกที่ฉันประกอบเสร็จไปแล้วบางส่วน ฉันอมยิ้มน้อย ๆ แล้วตอบกลับไป

"พรสวรรค์อะไรกันคะ แค่วางชิ้นส่วนลงไปคร่าว ๆ ใคร ๆ ก็ทำได้ทั้งนั้นละค่ะ"

"ดูนี่สิคะ! เลดี้เรียงลำดับชิ้นส่วนไม่เหมือนคนอื่นที่ก็แค่วางไว้คร่าว ๆ เหมือนกัน ไม่มีช่องว่างเลยเห็นไหมคะ แค่ท่าทางเวลาจับก็ต่างกันแล้วค่ะ!"

หญิงสาวตะโกนขึ้นอย่างตื่นเต้นเมื่อได้ยินที่ฉันพูด

"ไหน ๆ ก็ทำแล้ว ข้าก็อยากลองทำให้มันเรียบร้อยไปเลยน่ะค่ะ"

ฉันยักไหล่ มารีแอนน์ตอบอย่างเฉียบขาดเพราะน้ำเสียงไม่ยินดียินร้ายของฉัน

"นี่ไม่ใช่เรื่องของสมาธิธรรมดานะคะ ไม่ใช่ว่าใครก็ทำได้"

คำชมที่ไม่คาดคิดพรั่งพรูออกมาไม่หยุดจนฉันเองก็ชักจะเขิน จึงทำเป็นถอดถุงมือแล้วปัดมือแก้เก้อ เห็นแบบนั้น มารีแอนน์ก็เอ่ยถาม

"เลดี้คะ แล้วกระจกพกพากับไม้นี่ล่ะคะ จะทำเช่นไรดี"

ตอนนั้นเองฉันถึงเพิ่งนึกได้ว่านอกจากชิ้นส่วนกระจกของอีวอนน์แล้ว เธอยังเอาประวัติศาสตร์อันดำมืดของฉันมาพร้อมกันด้วย

"ก็...เอาวางไว้แถว ๆ นี้ ตรงไหนก็ได้ค่ะ"

ฉันพยายามเลิกสนใจมัน กระจกพกพาของไม้กายสิทธิ์นั้นเป็นคนละอย่างกันอย่างชัดเจน ดังนั้นมันจึงไม่เกี่ยวอะไรกับการบูรณะ 'กระจกแห่งความสัตย์จริง'

คำพูดฉันทำเอามารีแอนน์เบิกตาถามกลับมา

"จะดีหรือคะ แต่นี่เป็นอาวุธแค่ชิ้นเดียวของเลดี้..."

"ไม่ใช่นะคะ! ตอนนี้มันไม่ใช่ของข้าแล้วละค่ะ ใช้งานอะไรก็ไม่ได้แล้วด้วย!"

ฉันหน้าซีดและรีบตะโกน เพราะกลัวว่าเธอจะไปขุดเอาความทรงจำอันน่าอับอายที่ฉันฝังกลบไว้ขึ้นมา

พอเถอะน่า! เกือบจะลืมได้อยู่แล้วเชียว...!

ฉันยังคงฝันร้าย เห็นภาพตัวเองแกว่งไม้กายสิทธิ์เฮงซวยและตะโกนคาถาน่าขันอย่าง 'ไฟเยอร์ พีชอน' อยู่บ่อยครั้ง

มารีแอนน์ตาเป็นประกายเมื่อเห็นฉันปฏิเสธอย่างเอาเป็นเอาตาย

"เช่นนั้น...หลังจากงานบูรณะจบลงแล้ว ข้าขอเอามันไปศึกษาดูได้ไหมคะ"

"...เชิญเลยค่ะ"

ฉันตอบอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก ถึงตัวเองจะอยากเผามันให้วอดไปตลอดกาล แต่ก็ใช่ว่าจะไม่เข้าใจหัวอกของคนคลั่งวัตถุโบราณเสียหน่อย

เมื่อได้รับอนุญาตจากฉัน มารีแอนน์ก็ฮัมเพลงและวางกล่องที่มีไม้กายสิทธิ์หัก ๆ อยู่ข้างในลงตรงหน้ากระจกแห่งความสัตย์จริงอย่างทะนุถนอม แต่ในขณะที่ฉันกำลังเฝ้ามองเธอด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับอยู่นั้น

"คือ...เลดี้ ข้ามีเรื่องจะบอกค่ะ"

จู่ ๆ เธอก็เข้ามายืนชิดฉันหลังจากจัดการกล่องนั้นเสร็จ และพูดเปรย ๆ ขึ้นมา

"อะไรหรือคะ"

"ก่อนอื่น ข้าขอถามอะไรเลดี้หน่อยนะคะ"

"อะไรคะ..."

"วิทยาลัยที่เลดี้บอกว่าสนใจเมื่อคราวก่อน...คือสาขาโบราณคดีใช่ไหมคะ"

ฉันมองเธอด้วยความตกใจ ฉันเองก็เพิ่งจะรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่าที่นี่ก็มีสถาบันระดับอุดมศึกษาคล้าย ๆ มหาวิทยาลัยด้วยเหมือนกัน เพราะจักรวรรดิอินคาคือประเทศมหาอำนาจทางด้านการทหารและวัฒนธรรมนั่นเอง

หลังจากผ่านการสอบสุดหิน จะมีเพียงบรรดาอัจฉริยะจากแต่ละประเทศเท่านั้นที่สามารถเข้าเรียนที่วิทยาลัยหลวงได้ ฉันจึงประทับใจมารีแอนน์ซึ่งเป็นถึงอาจารย์ของที่นั่นก็เลยพูดผ่าน ๆ ไปอย่างนั้นเอง

จิ๊...

ฉันเดาะปากอยู่ในใจ อัจฉริยะนี่มันอัจฉริยะจริง ๆ จำคำพูดฉันได้ไม่พอ แต่ยังมองออกอีกว่าฉันสนใจเรื่องอะไร ทั้งที่ฉันไม่เคยพูดให้เธอฟัง

เลยสักครั้ง เล่นเสียขนลุกเลยเชียว

“บอกตามตรงนะคะ ข้าอยากได้เลดี้ค่ะ ในฐานะศิษย์ที่ขึ้นกับข้าน่ะนะ”

“...อะไรนะคะ”

กะทันหันแบบนี้เลยเรอะ

มารีแอนน์มองฉันที่ยังสับสนแล้วเข้ามาจับมือทั้งสองข้างของฉันไว้ทันที

“เลดี้ สาขาโบราณคดีของข้า...ค่อนข้างจะลำบาก ไม่สิ ต้องเรียกว่าอัตคัดเลยละค่ะ”

“มา...มารีแอนน์”

“พวกที่สอบผ่านเข้ามาแบบคาบเส้นนั่นน่ะ เข้ามาแล้วก็เอาแต่เล่นไปเรื่อย ผลคะแนนก็เป็นที่โหล่มันทุกปี ทุนวิจัยก็ถูกเจียดมาให้แค่น้อยนิดอย่างกับหนวดมด แล้วผู้ช่วยเนี่ย จะส่งมาให้เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ อีตาเกล โปรโตส เฮงซวย!”

“...”

“อะแฮ่ม...เกล โปรโตส คืออธิการบดีของวิทยาลัยน่ะค่ะ”

มารีแอนน์กระแอมกระไอแล้วพูดเสริม เมื่อเห็นฉันเบิกตาโตเพราะคำสบถหยาบคายที่เธอหลุดออกมากะทันหัน

“แต่หากเลดี้เข้าเรียนในสาขาวิชาของเราละก็ ข้าเชื่อว่าสวัสดิการทั้งหมดที่ข้าพูดมาจะดีขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัยเลยละค่ะ”

“อะไรกันคะ ลำพังตัวข้าไม่ได้มีอำนาจขนาดนั้นเสียหน่อย...”

“เลดี้ ตอนนี้ข้าเกือบจะเขียนใบลาออกอยู่แล้วนะคะ เลดี้คิดเสียว่ากำลังช่วยชีวิตคนคนหนึ่ง ไม่สิ ช่วยทั้งสาขา แล้วเข้าเรียนที่นี่ไม่ได้หรือคะ ข้ารับประกันได้เลยว่าเส้นทางการเรียนของเลดี้จะโรยด้วยกลีบกุหลาบกระทั่งเรียนจบแน่นอน นะคะ ข้าขอร้อง...”

มารีแอนน์เกาะฉันอย่างกับกำลังออดอ้อน ฉันตอบด้วยน้ำเสียงละล้าละลัง

“แต่ว่ามารีแอนน์ นี่มันเลยช่วงสอบเข้ามาแล้วนะคะ”

วิทยาลัยหลวงซึ่งมีผู้สมัครเข้าเรียนเป็นจำนวนมากจนทำให้อัตราการแข่งขันสูงตามไปด้วยแห่งนี้ จะจัดพิธีจบการศึกษาและการสอบเข้าขึ้นพร้อมกัน นั่นคือสามปีครั้ง

น่าเศร้าที่ตอนนั้นฉันยังคลานอยู่ใต้แผ่นดินโซเรลอันน่าอัศจรรย์กับคัลลิสโต จึงไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ทว่าจู่ ๆ มารีแอนน์ก็ตาเป็นประกายและตะโกนโพล่งขึ้นมา

“เพราะฉะนั้น! ข้าเลยไปหากรณีตัวอย่างมาจากเมื่อหลายร้อยปีก่อนอย่างไรล่ะคะ”

“...อะไรนะคะ”

“การเข้าเรียนระหว่างภาคการศึกษาใช่ว่าจะทำไม่ได้เลยนะคะ เมื่อหนึ่งร้อยห้าสิบหกปีก่อน มีองค์หญิงพระองค์หนึ่งตกหลุมรักองค์ชายจากต่างเมืองซึ่งศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเพียงข้างเดียว ด้วยเหตุนี้ เชื้อพระวงศ์ที่มีตราประจำตำแหน่งขององค์จักรพรรดิจึงได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าเรียนระหว่างภาคเรียนได้หนึ่งครั้งค่ะ!”

“แต่ข้าไม่ใช่เชื้อพระวงศ์นะคะ”

“หมายความว่าอย่างไรคะ อีกไม่นานสามีของเลดี้ก็จะได้ราชาภิเษกเป็นจักรพรรดิแล้วนี่คะ”

“คะ?”

น้ำเสียงเรียบเรื่อยราวกับกำลังพูดเรื่องชีวิตประจำวันของมารีแอนน์ทำให้ทุกสิ่งพลันหยุดนิ่ง

สามีเหรอ...

แววตาที่จับจ้องไปยังใบหน้าใสซื่อของมารีแอนน์สั่นไหวจนรู้สึกได้

เธอรู้ได้ยังไง

ฉันคิดว่าเราปิดบังความสัมพันธ์เอาไว้อย่างดีแล้วเชียวนะ ถึงตาบ้าคัลลิสโตจะเคยปากพล่อยพูดกับเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาว่าฉันคือ ‘ว่าที่พระชายา’ เมื่อนานมาแล้วก็เถอะ...

หรือบางทีอาจเป็นเพราะเจ้าคนต้นเรื่องมักจะทำตัวเป็นหมาบ้าทุกครั้งที่โผล่หัวมา ก็เลยไม่มีใครกล้าปริปากพูดออกมาละมั้ง

แม้ก่อนหน้านี้ฉันกับองค์รัชทายาทจะเคยทะเลาะกันด้วยปัญหานี้อยู่บ่อยครั้ง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดไปในทางนั้นเลยจริง ๆ เพราะฉันมัวแต่เสียสติอยู่กับเจ้าเกมบ้า และเอาจริง ๆ คือมันไม่ใช่เรื่องแต่งงานด้วยซ้ำ

ฉันเพิ่งตกลงคบกับเขาไปเมื่อไม่กี่วันก่อนเองนะ จะไปแต่งงาน

ได้ยังไง!

แต่ในระหว่างที่ฉันกำลังยืนบื้อ ไม่สามารถตอบคำถามอันไม่คาดคิดของมารีแอนน์ได้นั้น

“พระเจ้าช่วย! เช่นนั้นข้าก็กำลังคุยกับว่าที่จักรพรรดินีในอนาคตอยู่หรือนี่”

เธอปรบมือครั้งหนึ่งราวกับเพิ่งนึกอีกเรื่องขึ้นมาได้ ก่อนจะก้มตัวลงโค้งคำนับฉัน

“หม่อมฉันขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะเพคะ องค์จักรพรรดินี”

การกระทำอันบ้าบิ่นของเธอทำให้คนที่อยู่ในไซต์เริ่มจะหันเหความสนใจมาที่ฉันทีละคน

“พะ...พอเถอะค่ะ ทุกคนจะเข้าใจผิดเอานะคะ!”

ฉันยื่นมือไปจับตัวเธอขึ้นพลางหันมองดูรอบบริเวณ ก่อนจะรีบเอ่ยถามด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

“คะ...ใครบอกคะ เซดริก? หรือว่าตาบ้านั่น...!”

“แหม ต้องมีใครบอกด้วยหรือคะ แค่มองก็รู้แล้วค่า”

สีหน้าของมารีแอนน์ที่อมยิ้มอย่างมีเลศนัยทำเอาฉันช็อกไปอีกต่อ

เพิ่งคบกันจริงจังได้ไม่กี่วัน...มันดูออกขนาดนั้นเลยเหรอ

เป็นไปไม่ได้ เพราะระหว่างวันเรามักจะคุยกันผ่านเซดริกเป็นส่วนใหญ่ และหลังลุกจากที่นอน เขาก็ยุ่งตัวเป็นเกลียวจนเราแทบไม่มีเวลามาเจอกันแบบส่วนตัวด้วยซ้ำ

ฉันแค่ร่วมมือกับคัลลิสโตเพื่อกำจัดศัตรูหลักซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อโลกและช่วยจัดการเรื่องในพระราชวังเพื่อสานต่อจุดยืนทางการเมืองของพระบิดาในองค์รัชทายาท นี่มันเป็นการร่วมมือในทางสาธารณะชัด ๆ!

“ไม่ต้องกังวลไปนะคะ เลดี้ นอกจากข้าแล้ว คงไม่มีใครคิดแบบนั้นหรอกค่ะ”

มารีแอนน์รีบพูดเสริมราวกับเธออ่านความรู้สึกสับสนของฉันออก

“ก็องค์รัชทายาท ‘พระองค์นั้น’ ที่ทรงพิชิตทุกสนามรบจนราบเป็นหน้ากลอง และทรงกวาดล้างศัตรูทางการเมืองได้ในเวลาเพียงชั่วข้ามคืนอย่างไรล่ะคะ”